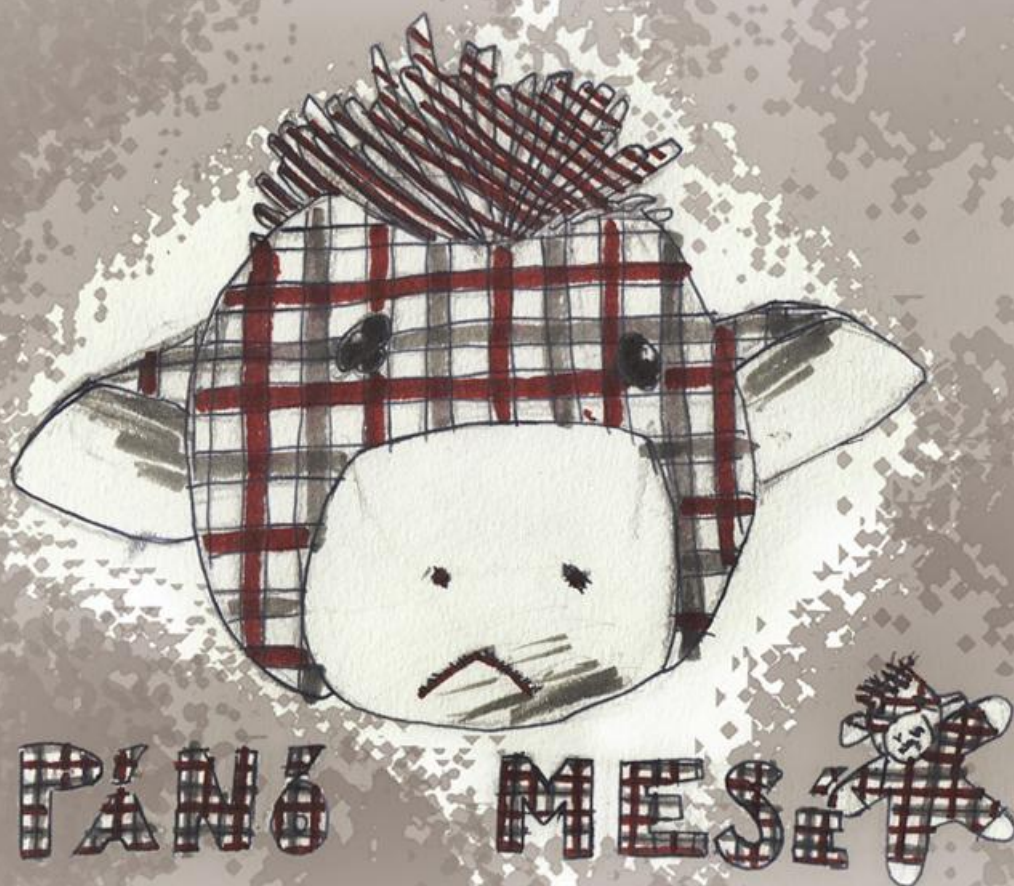

BAKTAY MIKLÓS

PÁNO MESA

3. KÖTET

Baktay Miklós

Pánó mesék – 3. Kötet

A Csusza meg a Tűrűsz

Viszont a Bordás bácsi restellte, hogy a kacska kezű unokája botja végén jártam be a várost, úgyhogy eljöttek, hoztak nekem háztartási kekszet és tortabevonó csokoládét. Nagyi rögvest rittyentett belőle csokis kekszet, ami nagyon ízlett nekik, és el is majszolták szépen, miközben csodálták a combomon a giliszta bejáratát.

Akkor aztán a Bordás bácsi megértően bólogatott, mert a Nagyi mondta, hogy még sütőrum sincs itthon, sőt, a minap vette észre, hogy még a levendula kölnije is megcsappant, amióta a Laci bácsi itt járt. Bólogatott a Bordás bácsi, hogy a levendula kölni az nagyon jó, és fújta a füstöt, aztán előállt a mondandójával, de inkább csak ült és motyogott.

– Elvinnénk mi izé, magunkkal pecázni ezt a gyereket, hogyha úgy izé, el tetszene engedni, mivelünk, akkor lenne egy kis nyugta, izé...

– Nem is tudom, Bordás bácsi – mondta a Nagyi bizonytalanul, ami nála azt jelenti, hogy őt a Bordás bácsi ne tetszikelje, mert a Bordás bácsi az idősebb, legalábbis úgy néz ki. Egyébként is egen.

– Nézzük csak meg, milyen szépen felpakoltam, parizeres zsömle, meg kóla, meg csipsz, amit csak szeretnek a gyerekek – mutogatta a táskáját a Bordás bácsi, de a Nagyi a söröket nézte.

– És még egy kis söröcske, ne kelljen folyton a kocsmába mennem, ha megszomjazok, izé.

Én se nagyon akartam menni, mert a cigis embereket nem szeretem, de akkor aztán a Nagyi teljesen beszólt:

– Kicsi ő még az ilyesmihez. A Nagyija meg a csacsija nélkül nem megy sehova.

Puff. Na erre aztán azt gondoltam, hogy voltam én már a Géza bácsival állampolgárilag bejelentve is, akár a börtönben is csücsülhetnék, mint az igazi nagyok. Meg a Juci néni hátán is voltam már, nagy fiú vagyok és bűnözők

meg szexelek. Különbözik nagytakarítani akart a Nagyi, azt el is mondta, akkor pedig én unatkozom, mert ahol elkezdek valamit játszani, ott biztosan láb alatt vagyok.

– Megyek! – mondtam határozottan.

– Egyem meg, mennyire izé, akarja, hogy őtet is vigyük! – lelkesedett a Bordás bácsi.

Pedig a cigiseket se nagyon szeretem az utóbbi időben, de hát nekem a Pánó miatt ne szóljon be senki, meg kicsike sem vagyok már. Éppen az az igazi baja velem a Nagyinak, hogy már nem pihe-puha macsizok.

Úgyhogy megint vonultam a Márkkal, csak éppen most nem kötött össze minket damil, viszont én meg jól rálógattam a Pánót a horgomra, mert nekem miatta senki se szóljon be.

Hát a Bordás bácsi helyén, ahol ő már jól bevetett titkos bűzcsalival, bizony a Csusza meg a Tűrűsz pecáztak, de nem kellett nekik szólni, sisszoltak el onnan, ahogy csak megláttak minket. Még a halukat is ott felejtették, pedig fogtak két méretes kárászt, ami nagy dolog náluk, mert csak szeméthalat szoktak fogni, de azt is megsütik rögtön, úgy örülnek, hogy már nagyok és el tudják látni magukat, nem szorulnak a szüleikre. Sokszor haza se mennek az iskolából és pecázás közben hamisítják alá egymás intőit.

Akkor aztán én elhelyezkedtem úgy, hogy a Bordás bácsit érje a Márk horga, és szépen komótosan felhúztam a gelenyót a Pánó horgára. Mert a Pánót én horgászás közben beletettem a haltartó hálóba, amit száknak hívnak, hogy mutassam a véleményemet róla, mert szerintem ő is szákos alak lenne, ha ihatna. Azért is jó szákolni a Pánót, mert akkor segít abban, hogy legyen fogás, hiszen akkor gyorsan ki kell dobni a Pánót, ami kapkodás, tehát részéről pánás, ő pedig mindent elkövet, csak pánhasson.

A Bordás bácsi közben csak böstörgött, hogy ki fogja ő pofozni a Csuszákat meg a Tűrűszt, mert az ő helyén pecáztak. A halaikat pedig csak akkor kapják vissza, ha megígérik, hogy többet nem lesznek pofátlanok és bocsánatot is kérnek.

Aztán kezdett ám megenyhülni, mert jött két szép potyka, tükörpontyok, méretesek, úgyhogy mégsem fogta ki az össze halat a Csusza meg a Tűrűsz, sőt, éppen szerencsét hoztak, amit ünnepeltünk is, ki csipsszel, ki kólával, ki meg sörrel. A Pánó meg csak bambult maga elé, meg a tóra egyszerre, mert kétszer is ki lett penderítve a szákból, igaz, másodszorra már rámförmedt a Bordás bácsi, hogy miért kell nekem mindig oda tennem azt a hülye csacsit.

– Hogy szerencsét hozzon.

– Majd adok én neked szerencsét, ez most majdnem elment, ez a szép tükröske, amíg te a csacsiddal szerencsétlenkedtél.

– Naná – tette hozzá szemtelenül a Márk.

Hát ezt jól megcsinálta a Pánó, mert ott voltam azzal a hülye kacska Márkkal, és miatta kellett nyelnem a szemtelenkedéseit. Úgyhogy fogtam én a Pánót és beletettem a hátizsákomba, mert most már aztán végképp az agyamra ment.

Egy kicsit csend lett, Bordás bácsi felcsalizta a hármashorgot, amivel engem is kifogtak már, azután suhintott, hogy éppen oda szálljon a szerelék, ahol be volt etetve. Pontos dobás volt, úgyhogy elégedetten visszaült és kinyitott egy sört az orsóhúzó 17-es kulccsal. De már akkor jött is a kapás, ugrott is fel a Bordás bácsi.

– Hű, ez nagy lesz! Gyere, tartsd a szákot.

Én egy pillanatra kivártam, mert nagyon meg voltam sértődve, úgyhogy már ugrott is a Márk, fel is lökte a sört. Gyorsan megpróbálta felállítani az üveget, mert tudta, hogy azért a Bordás bácsi nagyon mérges lesz, de akkor meg beleejtette a szákot a vízbe. Azt én hamar kihalásztam, visszaadtam a kezébe, de akkor meg rá förmedt a Bordás bácsi, hogy adja csak oda nekem, mert ő béna ehhez. Na, erre a Márk földhöz vágta a szákot és tisztára bedurcizott. Mire viszont én oda tudtam volna tartani, arra elment a potyka, vitte a szereléket.

Erre aztán a Bordás bácsi vágta földhöz a botját, hogy se sör, se szerelék, micsoda idétlen társaság vagyunk. El is ment horogért, mert egy ilyen szerencsés sorozatot folytatni kell, csak úgy jönnek a kapások.

Alig ment el, máris mutatta a Márk, hogy a nagyapjának mekkora szerelések doboza van, mennyi a horog benne, úgyhogy kocsmába ment, az az igazság, mert iszákos, van vele elég baja a családnak, tiszta szégyen.

– Otthon berúg és meztelenre vetkőzik, úgy ugrál. A mama meg csak motyog, hogy jaj, uram teremtőm, segíts – mesélte a Márk.

– Még jó, hogy baltát nem vág belétek, mint a híradóban az iszákosok – vigasztaltam, de nem örült nagyon.

– Vén majom – mondta.

Én nagyon elszégyelltem magam, hogy a Márk így beszél a saját nagyapájáról, én legfeljebb azt mondom a Nagyiról, hogy mamalasz, de más nem idegenek előtt, csak a Juci néninek mondom el a véleményemet a tubuskodásáról.

Úgyhogy gubbasztottunk ott csendben a Márkkal és már akkor meg is jelent a Csusza meg a Tűrűsz. Kivették a vízből a hálójukat, nem néztek ránk, nem szóltak hozzánk. Mentek volna el, amikor a Márk beszólt nekik.

– Kérjete bocsánatot a pofátlanságotok miatt.

– Tőletek? – állt meg a Tűrűsz.

– A papától.

– Hol van?

– A kocsmában.

Na, ez elég volt nekik, mert a Csusza meg a Tűrűsz pontosan tudták, hol a kocsmá, állítólag ők is szoktak inni kólás bort.

– Akkor hogyan kérjünk bocsánatot? – kérdezte a Tűrűsz.

A Csusza meg csak állt, nem nézett ránk, inkább csak a földre. Hagyta a Tűrűsz.

– Nézd, ez a kárász megdőglött – mutatta neki a Tűrűsz.

És tényleg teljesen meg volt dögölve az egyik kárász.

– Ti döglesztettétek meg! – kiabált a Tűrűsz.

– Ti téptétek szét a horoggal – szólaltam meg teljesen felháborodottan.

– Na, te is iázol, kiscsacsis? – vigyorgott a Tűrűsz. – Azt hiszed, téged se bántunk? Csak mert a bénuskát hagyjuk?

Csöndben maradtam és igyekeztem, hogy az arcom is teljesen rezzenéstelen legyen.

– Tudd ám, ki a béna! – háborgott az a bolond Márk.

– Te – mondta a Tűrűsz és leköpte.

Erre aztán a Márk meglökte, de a Tűrűsz csak arrébb lépett.

Csend lett. Nagy csend.

– Add ide a csacsidat – szólalt meg a Csusza halkán.

Nem válaszoltam és igyekeztem, hogy az arcom is teljesen rezzenéstelen legyen. Akkor a Tűrűsz elkezdett kutatni, és meg is találta a Pánót a hátizsákban. Hát ezt már nem engedhettem. Kikaptam a kezéből és magamhoz öleltem.

Ebben a pillanatban kaptam a pofont a Csusztól. De csak szorítottam a Pánót. Akkor aztán kaptam még egy pofont, a Tűrűsz meg kivette a kezemből.

Álltam, és néztem, ahogyan ólmot kötnek a Pánó nyakába. Először a saját kötelébe próbálták befűzni az ólmot, de ahhoz kicsi volt a luk rajta. Akkor aztán damilt fűztek az ólomba, azt hurkolták a Pánó nyakába és jó messzire behajították.

Csöndben maradtam és igyekeztem, hogy az arcom is teljesen rezzenéstelen legyen.

– Leszünk barátok? – kérdezte a Csusza.

Ráztam a fejemet.

Kaptam egy pofont a Tűrűsztől.

– Leszünk barátok? – kérdezte megint a Csusza. Egykedvűen a földet nézte.

– Nem.

Megint kaptam egy pofont a Tűrűsztől.

– Leszünk barátok? – kérdezte a Csusza ugyanúgy.

Bólintottam.

– Akkor ami a tiéd, az enyém is, mondta a Csusza és elvitte a horgászbötemet.

Igyekeztem, hogy az arcom teljesen rezzenéstelen legyen.

Mielőtt elmentek Tűrűsz még fenékbe rúgta a Márkot, hogy azért ő is kapjon valamit. Én meg csak bámultam arra a helyre, ahol a Pánó elsüllyedt. El is határoztam, hogy tenger alatt járó nehéz bűvár leszek, gyakorolni fogom a levegő visszatartását és a torpedós célzást. De addig nehéz lesz a sorsa a Pánónak odalenn.

Akkor aztán nagy nehezen megjött a Bordás bácsi, akinek elmesélte az aranyos kis unokája, hogy engemet hogyan vert meg a Csusza meg a Tűrűsz, és ő hogyan védett meg engem, mert őt nem merték megütni.

Nem törődtem azzal, hogyan csűröget és csavargat, hanem csak lestem a helyet, ahol a Pánóm elsüllyedt. Akkor aztán a Márknak eszébe jutott, hogy még hogyan kitoltak velem, de a Bordás bácsi azt mondta, sebj, azt kipecázzuk.

– Jó, hogy van rapsic készletem – mondta.

Nahát nekem arról aztán fogalmam sem volt, mi az a rapsic készlet, csak azt láttam, hogy sok nagy hármás horgot köt szerelékbe a Bordás bácsi. Ólomot is tett hozzájuk bőven, aztán kérte, mutassam meg, hol süllyedt el a Pánó.

Pontosan mutattam, de ő jól mellé dobott.

– Nem baj, legalább kipróbáljuk. – vigasztalt.

Hát az a rengeteg sok horog aztán mindent húzott ki, ahogyan a Bordás bácsi gyorsan orsózta kifelé. Mert a blinkeres botját használta. Egyik horogra hínár akadt, a másakra korhadt fadarab, a harmadikra reklámtáska, csak a Pánó nem volt.

A reklámszatyornak viszont nagyon is megörült a Bordás bácsi, mert az volt ráírva, hogy Távbeszélő Főigazgatóság. Ez nekem is tetszett, de inkább a Pánót vártam, akkor aztán újra dobott a Bordás bácsi, de most meg túlfelől. Mondtam, hogy ez is mellé, erre rámförmedt, hogy hiszen ő pontosan oda dobta, ahová mutattam, mert ő dobni azt tud.

Csöndben maradtam és igyekeztem, hogy az arcom is teljesen rezenéstelen legyen, pedig nagyon kellett már nevetnem, mert most két Távbeszélő Főigazgatóság szatyrot hózott ki egy szakadt szákkal együtt.

A harmadik dobás egészen jó helyre ment, nehéz is volt húzni, de nem volt rajta a Pánó, csak egy összegubancolódott damil. Annak a végén viszont erős rángatás volt, úgyhogy világosan megsejtettük, hogy ez a nagy fehér harcsa lehet, ami mostanában sok szereléket tépett össze, de már régen is.

– Na most megvagy, vén gazember – rikkantott a Bordás bácsi, ráhurkolta a csomós damilt egy botra és elindult a fűzfához. Jól körültekergette, megkötötte, azután a feszes damilt nézve vártunk. Járt ide-oda, ahogyan a végén úszott fel és alá a haver. Néha viszont lazult a damil, olyankor a Bordás bácsi mindig feltekerte egy botra a laza részt.

Közben már odajött a többi horgász is, meg a halőr és mindenki magyarázott, hogyan kellene, mert így megint el fogja tépni, de a Bordás bácsi nem törődött velük. Akkor aztán már egészen közel kavargott a víz, kezdett kilátszani a hal háta. Ha nem is harcsa volt, de jókora ponty. A János bácsinak volt a leghosszabb keze, ő tartotta a nagy szákot és sikerült is beleterelgetni a potykabálnát. Majdnem akkora volt, mint én.

A nagy öröm viszont csak addig tartott, amíg a halőr meg nem szólalt:

– Elkobzom.

Nagy csend lett.

– Itt a bűnjel, rapsics szereléket használt.

Na, akkor aztán magyarázhattuk, hogy a Pánó így, a Csusza úgy, kész, punktum volt. Vitte is a nagy potykát, a jegyzőkönyvet és a bejelentő határozatot majd postán küldi. És elvette még a Bordás bácsi horgászengedélyét is.

Csöndben maradtam és igyekeztem, hogy az arcom is teljesen rezzenéstelen legyen, pedig nagyon sírtam.

Na, akkor aztán a János bácsi megszánt, és belegázolt a vízbe. Még vállig sem ért neki, amikor oda ért, ahol a Pánó elsüllyedt. Egyet kettőt lépegetett ide-oda, aztán belehajolt a vízbe és kiemelt egy köteg Távbeszélő Főigazgatóság szatyrot. Ennek mindenki nagyon örült. Akkor aztán tovább toporgott és hopp, persze, hogy előhúzta azt a rossz Pánót, aki most már boldogan csöpögött, a Bordás bácsi jól megkapta a magáét, amiért

rámförmedt, viszont velem is kitolt, mert megpofoztak miatta és még azt is kellett nyelnem, hogy éppen a Márk hazudhatja, hogy megvédett engem.

Mindenki éljenezte János bácsit, meg a Pánót.

Én csöndben maradtam és igyekeztem, hogy az arcom teljesen rezzenéstelen legyen. Csak otthon pityeregtem egy kicsit, amikor megmutattam a Nagyinak az iszapos Pánót és elmeséltem, hová tűnt a horgászbotom.